

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 2. Julii. In Festo Visitationis B. Mariæ Virginis. Divinæ visitationes rarò
conveniunt cum humanis, nisi hæ raræ sint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

L. 19. M. r.
6. 5. & 6.

va adhuc hominem fugis, nempe gentis Aretæ regem, in paradysum duceri, secreta Dei verba agnosce, & adhuc à Satana Angelo tentari. Unde sic foris ut ad calcestra rapiarum: unde sic in firmis, ut in terra hominem fugias, & adhuc à Satana Angelo ad versa toleres: Sic S. Papa Gregorius, qui & sibi fusè respondet id ita divinitus factum, ad augendam virtutem Apostoli, & ad ejus virtutis exemplum facilius exponendum.

III. PUNCTUM.

LICET ergo Pauli magnitudo vix sit imitabilis; vix tamen alius est magis imitabilis, quam magnus Paulus. Non enim invitatis ad eius imitandam magnitudinē, sicut neq. ad ejus officij Apostolici sublimitatem; sed tamen invitatis ad illum imitandum, ut sicut ille humilis fuit & patiens atque omni virtute commendabilem se suo in illo Apostolico munere præstitit, ita tu in tuo; & ne forte dicas te non posse quod debes, idcirco ille tibi proponitur qui minus quam tu poterat, nisi adjutus fuisset ab illa gratia quæ sibi tā præsto est ad obeundum munus tuum quam ad suū: illi affuit perficiendum. Gratia Dei sum id quod sū, inquit ille, & gratia ejus in me va: va non fuit. Atque ut ij simus etiam qui esse debemus. Adjū-

2. Cor. 15.

Die 2. Julij

IN FESTO VISITATIONIS
BEATÆ MARIÆ VIRGINIS.

Exurgens Maria, abiit in montana cum festinatione in civitatem Iuda. Et intravit in domum Zachariæ, & salutavit Elizabeth. LUC. 1.

VERITAS PRACTICA.

Divinæ visitationes raro conveniunt cum humanis, nisi hæc rare sint,

RATIO EST, Quia humana illa visitationes quælibet citroque dantur & accipiuntur, nisi sint rare, sunt nimis familiares, nimis libera & effusa.

Idcirco divina visitationes raro conveniunt cum illis visitationibus quæ sunt nimis familiares, nimis libera & effusa.

Ergo raro conveniunt divina cum humanis, nisi hæc rare sint. Quia certè ratio multum valere debet ad coercendam liberiore illam licentiam, quàm multi etiam Religiosi sunt frequentiores

vantes, inquit, exhortamur, ne in vacuum gratiam Dei recipiatis.

Totum est in illo gratiæ fidei usu: unde apud S. Chrysostomus. Quid sit & homo, & quanta natura nostra nobilitas, quantaq. capax virtutis, in Paulo videmus, qui vita sua docet quod inter Angelos hominesq. non grande sit medium, si tamē nos ipsos diligenter excolamus. Non enim aliam ille est fortis naturam, nec dissimilem nactus animam, neq. alterum habitans mundum; sed in eadem terra, sub eadem etiam legibus nutritus & moribus.

Ad hæc quid animi? Quid virtutis? Quid melioris vita? Quid perfectioris sanctimonæ? Nihilne tali exemplo movereris? An te adhuc posse negabis quod debes facere, aut refugies velle quod possis? Nihilne Sancto deferes? Nihil ejus dictis? Nihil ejus exemplis? Audi saltem illum: *Timo ne forte sine causa laboraverim in te.* Quid respondes? Potestne solo silentio tantum probum conquire?

Vide in 2. parte, Feria 4. Cinerum, ubi hæc proponitur veritas:

Non quidquid Christus egit, sed quomodo.

Et Feria 3. Hebd. 1. in Quadragesima, ubi de internis Christi doloribus.

Hom. 2. de laudib. Pauli.

Gal. 4.

in visitando, si que divini privantur visitationibus & gratis; Quod est valde deplorandum.

I. PUNCTUM.

CUM ex Angelo nuntiante sibi divinum Verbum incarnandum, didicisset Beatæ Virgo cognatam suam Elizabeth concepit filium tenectur e tua: statim atq. discessit Angelus, cognovit divinæ voluntatis esse, ut gravidam illam suam cognatam, ipsa etiam Verbo divino foeta visita ei, & coleret; tum illi d paruit, sive ut sic volenti Deo tantum obsequeretur, sive ut officium suum Elizabethæ deferret, sive ut mutuo divina in se collata benefici-

nefcia recolerent, five ut effet nobis exemplo, quo fructu quo ve fine fint habenda colloquia, & mutua vifitationes tranfigendæ. O certe cælitus injectam Virgini talem mentem! ô sancte natam ejus operam quæ tanto malo quale in frequentibus illis congreffibus reperitur, modum & remedium afferre queat.

Perpendi quidem pollunt ex evangelica rei geftæ historia, quæcunque pietatem tuam acuet, de quibus fatifufè fupra in Adventu, tota fecunda Hebdomada: five promptam mireris obedientiam, five feftinum iter modestæ Virginis, five fuavem & divinum amicæ cum amica congreffum, five quas profert Elizabetha laudes divinæ matris, five quos sentit infans Joannes ab infante JESU anticipatos pietatis fenfus; five quid demum ex tanto delibes mysterio, tum verò attentius contemplare quanta fit hujus sanctæ vifitationis, & earum quæ inter nos haberi folent differentia? Nihil illic vaniloquij, nihil otiofæ confabulationis eft, nihil de regnorum ftatu, nihil de Regum bellis, nihil de alienis moribus, nihil leve, nihil ridiculum, nihil defultorium; fed omnia religiofa, pia, sancta, cæleftia; tota eft Elizabeth in celebranda Virgine Matre; tota Virgo Mater in magnificendo Domino. Quas effandit illa laudes in Virginem, Virgo refundit in ipfum Deum totius boni fontem. *Magnifici: at anima mea Dominum, & exultavit spiritus meus in Deo falutari meo.* Revolve fingula penficulatim: tum ut tali ex congreffu difcas tuos reformare: audi veritatem propositam de divinis & humanis vifitationibus opportunè conferentem. Audi quantum humanæ divinis præjudicent; & quantum inde detrimenti totam in vitam importetur.

Raro enim divina convenient cum humanis, nisi hæ humana sint rariore. Et quidem ratio que affertur eft planior, quàm ut fufius probari debeat: nam nisi fint rare vifitationes, funt frequentes; fi sint frequentes, funt nimis familiares, funt nimis libera, nimis effufa. Contrafta funt rationis repagula, pudor exutus eft, licentia regnat, verecundiæ locus sublatus, amicitia dicuntur permitti omnia. *Sicut urbs patens & ab quo murorum ambitu, ita vir qui non potest in loquendo cohibere spiritum suum.*

Prov. 25.

Nonne hoc ita evenit? Nonne & tibi sapius? O quoties minor homo rediit ex hominibus sic effusè frequentatis! *Effusus es sicut aqua, non creftas.* Dicebat Jacob Ruben optime genito fuo.

Gen. 49.

Tibi verò quod pejus eft, effusus sicut aqua, decrescas.

II. PUNCTUM.

SED Divina scilicet vifitationes raro conveniunt cum illis humanis vifitationibus, quæ funt nimis familiares, nimis libera & effusa.

Primò quidem dicendum effer, quid fit in genere divina vifitatio. Deinde quot ejus species enumerentur. Ac postremo quàm divinis obftent humanæ libertiores & effufiores.

De primo, consulendus eft liber Exercitiorum S. Igaacij ubi de regulis agitur ad discernendos Spirituum motus; inde sub nominibus consolationis & delolationis facile difces divinam tunc esse vifitationem, quando Deus fenfibili aliquo fuæ præfentia signo dato, animam plenius occupare tentatur, & in unaquaque facultate diverfas operationes fic exercere, ut ipsa etiam anima moveatur ad non nullos actus conformes divinis illis, quas perferunt operationibus & gratis. *Vifitasti terram & inebrafti eam. VISITA vineam*

Pf. 64.
Pf. 79.

Quod fpectat ad fecundum, tres præcipuæ recitentur vifitationis divinæ species. Prima eft terrens, conturbans & pavore quodam concutens animam quæ vel in peccato eft, vel in affectu aliquo inordinato, vel in tepido ftatu, vel in quadam mentis incuria, vel in periculo tentationis & lapsus nisi advertat, vel fi denique lapsa fit, admonetur fuæ culpæ. *Adam ubi es? CAIN quid fecisti? Vifitabo in virga iniquitates eorum.* Secunda eft inftruens, monens, docens & variis intellectum collustrans luminibus, ut animi ftatum melius cognofcat, ut peccati fœditatem & virtutis præfentiam notit acutius: ut quæ de Christo Domino funt, plenius intelligat; & quos in via virtutis progreflus facere debeat apertius intueatur. *Intellectum tibi dabo, & infruam te in via hac qua gradieris.* Quod apte referas illud Sapientis. *Nifi ab Altifimo fuerit emiffa vifitatio, no dederis in illis cor tuum.* Tertia eft officiens, & appetitum five rationalem five fenfitivum diverfis moyens affectibus in fper æternorum, in gaudium divinæ voluntatis efficitæ, in defideriū patiendi, in amorem Dei, in zelum divinæ gloriæ proximorum que falutis, & alios pro diverfa pertonarum difpofitione, aut divina in ipfas ordinatione ac beneplacito. *Vitam & misericordiam tribuiffi mihi, & vifitatio tua cuftodivit spiritum meum.*

Gen 3. 64
Pf. 88.

Pf. 31.

Ecc. 34.

Iob. 10.

JAM

III. PUNCTUM.

JAM verò quod tertium est & præcipuum, divina illæ visitationes raro conveniunt cum humanis quæ sunt effusiores & liberiores, quia sic effuse loquendo & conversando, anima quodammodo tota effunditur, ut nec recipiendo nec audiendo Deo sit capax; Si venerit ad me non video eum; si abierit, non intelligam. SÆPE enim est gratia donum, inquit ibi S. Gregorius, quod iram deputat: & sæpe Divina distractio: ira est, quod gratiam deputat. Quoniam effusus est ut vitulis super herbam, inquit Prophetas: Confusa est mater vestra nimis, & adæquata pulveri quæ genuit vos; id est conscientia. Ecco novissima erit, deserta, in via & arena. Ab ira Domini non habitabitur, sed redigetur tota in solitudinem, id est, destituetur divinis gratijs quas alioquin nisi nimis effusa fuisset, recepisset.

Iob. 9.

Ier. 50.

Prov. 10.

Malach. 1.

Is. 59.

Adde quod cum in multiloquio non desit peccatum, peccatum autem opponat nubem divino soli ne se communit, nec non est mirum si non conveniant. Non est mihi voluntas in vobis. IN QVI- TATES vestrae disjuncte inter vos & Deum vestrum: & peccata vestra absconderunt faciem ejus à vobis.

Denique cum in illis liberioribus colloquijs res humanæ soleant semper pluris fieri quàm divinæ, hinc naturales appetitus & cupiditates rerum sublunarium crescunt & roborantur; contra verò, rerum cœlestium decrescit valor & pò- dus. Ac proinde vel negantur eis visitationes & communicationes divinæ quæ res illas, pluris æstimant quàm merentur: vel si conceduntur aliqua, pereunt illæ velut fementecus viam jactum quod pedibus incedentium concalcat, & volucres cœli comedunt illud. Id est Diabolus, ut ipse Christus Dominus interpretatus est.

O quam sapienter ille insipientiam suam agnoscebat quod nimis esset locutus, & qui se propterea sic arguebat: Qui leviter locutus sum, respondere quid possum? da animum meam, ponam super os meum. Vnum locutus sum, quod utinam non dixissem: & alterum quibus ultra non addam. Tum paulò post, acrius in se exardescens; ideo insipienter locutus sum, & quæ ultra modum excederent scientiam meam. Idcirco ipse me reprehendo, & ago penitentiam in favilla & cinere. Si talis illi doloris sensus propter unum aut alterum verbum levius dictum, qualis tibi habendus est propter tam multa profanè fusa?

Luc. 8.

Iob. 39.

Ib. 42.

DIVINÆ igitur visitationes raro conveniunt cum humanis nisi hæc rara sint. Quia quæ participatio justitia cum iniquitate? Aut quæ societas luci ad tenebras? Qui frequentiores sunt in illis humanis congressibus, de mundo sunt, ideo de mundo loquuntur, & mundus eos audit. Nos ex Deo sumus; qui novit Deum audit nos: qui non est ex Deo non audit nos. Quasi diceret dilectus Discipulus: sicut libenter mundani mundana loquuntur, sic non libenter de divinis audiunt, quia non quædrant simul divina & mundana; atque hoc ipso quo mundana placent, divina displicent. Neque tantum mundanos putes, inquit ille, qui de mundo loquuntur; sed qui loquentes libenter audiunt, & hæc est nota mundanæ vel religiosæ animæ, si libentius de mundo vel de Deo loquentem audiatur. Quod & alter sanctus Joannes sic exprimebat: Qui est de terra, de terra est, & de terra loquitur: qui de caelo venit, super omnes est. Et quod vidit & audivit, hoc testatur, & testimonium ejus nemo accipit: id est, cum terreni & mundani homines totum sint in terrenis, loquendo, conversando, & vivendo; non audiunt eum qui de caelo venit, & qui de caelo loquitur, quia sic terrena non conveniunt cum cœlestibus, sic humana discordant cum divinis.

2. Cor. 6.

1. Ioan. 4.

Ioan. 3.

Osea 2.

1. Cor. 7.

Iob. 19.

Cant. 2.

Serm. 35.

Atque hinc divinus amator animarum, ut animam quo velit modo, visite; Ducam, inquit, eam in solitudinem, & loquar ad cor ejus. Neq, illam tantum intelligit solitudinē quæ corporali præsentia nos se jungit ab alijs; sed illam etiam qua præsentis & simul agentes ita temperatè res universas tractamus, ut sicut monet Apostolus, Quæ utuntur hoc mundo, tanquam non utantur. Legi posset D. Gregorius in hunc Jobi locum Cui dedit in solitudine locum, & tabernacula ejus in terra susugenu. Videri verò debet S. Bernardus ad hæc Cantorum verba: En dilectus meus loquitur mihi. Sermo est integer, & illustris de visitationibus Domini, quæ sunt animæ sibi rectè vacanti; unde hæc pauca ex multis ad coercendas deinceps liberiores illas visitationes quæ divinis obstant, atque ad procurandum cum gratia interiori animi & exteriori vitæ statum, qui Sponso venturo viam parat. Arguit nos pro certo, inquit, negligentia & incuria ipsa inopia nostra. Nam si quis nostrum integrè & perfectè, juxta verbum Sapientis, cor suum tradat ad vigilandū diluculo ad Dominum qui fecit illum, & in cõspectu Altissimi deprecatur simulq, vocem omnibus siudeat

parare vias Domini, rectas facere semitas Dei sui: cui cum Prophetis sic dicitur, oculi mei semper ad Dominum, quia providebam Dominum in conspectu meo semper: nonne hic accipiet benedictionem à Domino, & misericordiam à Deo salutari suo: Visitationis profectò frequenter, nec unquam ignorabit tempus visitationis suae, quantumlibet u qui in spiritu visitat, clandestinus veniat & furivus, ut pote verecundus amator. Adhuc ergo longè agentè benè vigilans anima, sobria mente respiciat, & deinceps universa somperiet qua in Dilecti adventu sponsam tam solerter quam signanter advertisse monstravit, quia ipse ait: qui mane vigila verint ad me, invenient me. Et quæ plura prosequitur. Sed ó præclare positas quascunque vigilias,

quæ tali compensantur dono! Quod de comedendo ait Sapiens, tu etiam de loquendo memineris usurpare: Cessa prior, causa disciplina; & noli nimius esse, ne forte offendas. Ecclesiast.

Eadem quippe est oris intemperantia in loquendo, quæ est in edendo. Et quæ est regula Temperantiæ in edendo, eadem est in loquendo.

In hac 3. parte, Fer. 6. Hebd. 7. Vide & in 1. parte, Dic 14. Januarij.

IN FESTO SANCTÆ MARIÆ MAGDALENÆ.

Vides hanc mulierem? Luc. 7.

VERITAS PRACTICA.

Tantum à perfectâ pœnitentia deficies, quantum à pœnitente Magdalena discedes;

RATIO EST, Quia tantum à perfectâ pœnitentia deficies, quantum aberis ab his omnibus observandis, quæ ad perfectam pœnitentiam requiruntur.

Sed quantum à pœnitente Magdalena discedes, tantum aberis ab his observandis quæ ad perfectam pœnitentiam requiruntur.

Ergo tantum à perfectâ pœnitentia deficies, quantum à pœnitente Magdalena discedes. Quod sanè est & ad pœnitentis Magdalena commendationem per illustre; & ad nostram salutem per opportunum.

I. PUNCTUM.

*Fer. 4.
Hebd. 7.*

NOTA est historia hujus peccatricis mulieris de qua jam supra in hac parte sunt multæ veritates propositæ. Nunc quod pluri omnium refert; audienda sunt hæc Christi Domini verba: *Vides hanc mulierem? Quasi diceret, vides absolutum exemplar perfectæ pœnitentiæ? Sic est pœnitendum sicut illa demonstrat pœnitens. Hoc est librum æneum de speculis mulierum fabricatum in quod layandi sunt quicunque sacrificium illud quod*

*Exodi 30.
c. 38.*

est spiritus contribulatus, sunt oblaturi. Tantum denique à perfectâ pœnitentia deficies, quantum ab hac pœnitente qua dicitur Magdalena discedes.

Sic in ipso primo considerationis aditu, subiicienda nobis est veritas quæ expendenda proponitur, ut ei scilicet declarandæ subserviant singula quæ de hac pœnitente refert historia, tum evangelica, tum ecclesiastica. Quamobrem, neque diutius immorandum est in prima propositione, qua dicitur tantum te à perfectâ pœnitentia recessurum, quantum aberis ab his omnibus observandis quæ ad perfectam pœnitentiam requiruntur. Nam licet hoc necessario fuerit præmittendum tanquam fundamentum totius discursus, tam aperte tamen patet, ut probatione non sit opus ad intelligentiam, sed affectu voluntatis ad praxim & executionem eorum omnium, quæ præscribuntur tanquam necessaria volenti seriò pœnitere. Nonne id vis aliquando? Nonne scis tam necessariam esse veram & perfectam pœnitentiam, ut si vera non sit, nulla sit salus, non sit autem vera nisi concurrant ea omnia quæ ad ejus formandam veritatem conducunt? O quam verè alioquin dicitur de his pœnitentibus qui non verè convertuntur, *Non sunt reversi in toto corde suo, sed in mendacio! Quod dices aliis, primò tibi dictum puta.*

Ps. 50.

1er. 33.

II. PUN.